

PAU VALENT

BONSAIPUUN
JUURELLA

PAU VALENT

**BONSAIPUUN
JUURELLA**

SCRIBO ERGO SUM

© 2021 Valent, Pau

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4848-0

Suurkiitos jälleen kerran Elinalle pilkuista ja yhdyssanoista, sekä kirjan nimestä. Kiitos myös Samille ohjeista ja kommentteista. Ilman heitä tätä kirjaa ei olisi lainkaan julkaistu.

Kiitos Kristiinalle, Kaisalle ja Sarille hyvästä ja positiivisesta palautteesta. Olette loistavia.

Kiitokset Miikkalle. Hän perehdytti minut 470 purjehduksen saloihin.

Erittäin suuri kiitos David Cosille kansikuvasta. Kuva on juuri sellainen kuin halusinkin, vaikka taivas onkin Sri Lankasta.

Kiitos Kirsille siitä, että sain lainata hänen nimeään Espanjan hätäkeskusvirkailijana, joka hän todellisuudessa onkin.

Olen myös kiitollinen Espanjan olympiakomitealle, Arenys de Marin pursiseuralle, Palamosin pursiseuralle ja Espanjan purjehdusliitolle taustatiedoista. Sekä Quantum Sailsille ystävällisestä avusta.

Ja ennen kaikkea kiitos vaimolleni, joka kesti taas kerran läpi koko prosessin lukematta sanaakaan siitä, mitä olin kirjoittanut.

Muutama sana nimien ääntämisestä.

Lukija tulee huomaamaan, että kirjassa käytetään samasta henkilöstä eri nimiä riippuen siitä, kuka on puhuja tai kertoja.

Useimmilla katalonialaisilla nimillä on espanjankielinen vastineensa, jota ryhdytään käyttämään aina silloin, kun espanjankielisiä on läsnä.

Esimerkkejä tästä ovat sellaiset kirjassa esiintyvät nimet kuten: Lluís – Luis, Manel – Manuel, Jaume – Jaime.

Latinankielisten fraasien käännökset ovat kirjan lopussa.

1.

Lunes 16 de Mayo...

LA VANGUARDIA.com Sucesos

Olympiapurjehtija kuolee brittituristin törmäyksestä

Valtatie II:lla illalla sattuneessa kolarissa kuoli olympiaurheilija Núria Sabadell (purjehtija) alkoholin vaikutuksen alaisen turistin ajaman urheiluauton törmäyksessä.

Mies, tällä hetkellä pidätettynä Matarossa, puhalsi 1,2 promillea.

"En muista tapahtunutta ja olen syvästi pahoillani." brittimies kertoi pian pidätyksensä jälkeen.

Aina siitä hetkestä lähtien jolloin hän ja Núria olivat alkaneet purjehtia yhdessä, Erica oli ollut varma siitä, että he tulisivat tekemään jotakin merkittävää – jotain joka jäisi historiankirjoihin. He olivat tavanneet ensimmäisen kerran viisi vuotta aiemmin pursiseuralla, jonne Erica oli tullut äitinsä kanssa eräänä keväisenä sunnuntaina tutustumaan seuran nuorisotoimintaan.

Silloin oli avoimien ovien päivä, jonka pursiseura oli järjestänyt saadakseen houkuteltua riveihinsä purjehdushaluisia nuoria tyttöjä ja poikia, ja tietenkin heidän maksavia vanhempiaan.

Huolimatta siitä, että seuran vapaaehtoistyöntekijät, eli lähinnä purjehtivat nuoret ja jotkut heidän vanhemmistaan, olivat panneet parastaan tehdäkseen päivästä ainutkertaisen, paikalle oli saapunut vain muutamia perheitä. Ja kuten arvata saattoi, suurin osa tulevaisuuden purjehtijalupauksista oli poikia.

Kataloniassa purjehdus ei todellakaan ollut se laji, joka keräisi riveihinsä massoittain harrastajia, eikä se ollut sitä muuallakaan

Espanjassa. Maassa jossa urheilulajien ykkönen oli jalkapallo, jotkut vitsailivat että Italialla ja Espanjalla oli vain yksi ero: kun Italiassa puhuttiin ensin politiikasta ja vasta sitten jalkapallosta, niin Espanjassa puhe kääntyi aina ensin jalkapalloon ja vasta sen jälkeen politiikkaan.

Sen kyllä hyvin ymmärsi, sillä Espanjassa politiikka rakentui kahden melko korruptoituneen valtapuolueen varaan. Äänestäjäparkojen piti siis valita toinen kahdesta pahasta. Ja huolimatta siitä, että kummankin puolueen poliittiset tavoitteet olivat lähes yhtenevät, kumpikin kuitenkin muutti vuorollaan toistensa laatimia lakeja valtaan päästyään. Sellaista soutamista ja huopaamista espanjan politiikka oli ollut Francon jälkeisestä demokratisoitumisesta lähtien.

Tietäen tämän, saattoi hyvin kuvitella, millä sijalla vähemmistöurheilulajit olivat median tärkeysasteikolla. Urheilulehdissä, tai television urheiluohejelmassa, jopa jalkapallon 2B tai 3-liigan tulokset veivät tilan purjehdukselta. Ainoina poikkeuksina olivat Amerikan Cup ja Copa de Rey de Vela. Näistä jälkimmäinen tosin oli enemmänkin seurapiiritapahtuma, sillä osallistuihan kilpailuun itse Espanjan kuningas.

Tätä purjehduksen alennustilaa oli vaikeata ymmärtää, sillä maassa oli monia kuuluisia purjehtijoita ja merkittäviä esikuvia, kuten Theresa Zabell, Begoña Vía-Dufresne, Luis Doreste Blanco, Domingo Manrique ja niin edelleen. Kun vielä ottaa huomioon, että itse Espanjan kuningas Juan Carlos I on, Copa de Reyn seurapiirihälinöistä huolimatta, tunnettu purjehtija, ja ottaa vuosittain itse henkilökohtaisesti osaa omaa nimeään kantavaan kilpailuun. Ja että hänen tyttärensä Cristina on purjehtinut aktiivisesti ja poikansa Felipe osallistui olympialaisiin Soling-luokassa, esikuvia luulisi löytyvän.

Espanja elää, ja on aina elänyt, selin mereen. Kansakunta joka on pettänyt meren, tai jonka meri on pettänyt. Aivan kuin täydelliseen katastrofiin päättäneen voittamattoman armadan päivien jälkeen kansakunta olisi vakaasti päättänyt olla menemättä hiekkarantaa edemmäs merelle.

Päivettynyt, vaaleahiuksinen Núria oli Erican mielestä aivan kuin satuprinssessa valkoisissa shortseissaan. Núrian tehtävänä oli esitellä laserveneitä kiinnostuneille nuorille, ja hän tekikin sen innostuneen

ammattimaisesti, vaikka todellisuudessa oli aloittanut purjehtimisen vasta edellisellä kaudella.

Núria oli ansainnut näitä kadehdittuja luottamustehtäviä, osoitettuaan ikäistään paljon suurempaa vastuuntuntoa. Hän oli ikäryhmässään jo valmentajansa oikea käsi, vaikka olikin monia tovereitaan nuorempi.

Ahavoituneine kasvoineen hän näytti aivan siltä kuin olisi purjehtinut koko ikänsä.

Erica oli itsekin purjehtinut lapsesta saakka, mutta sitä hän ei tietenkään laskettu. Erica oli purjehtinut vain perheensä viisikymmentäkaksijalkaisella, eikä se tietenkään ollut oikeata purjehtimista. Se oli vähän samaa kuin vertaisi asuntoautoa Ferrariin. Sellaisella veneellä purjehtiminen oli pikemminkin vain lomailua liikkuvassa kodissa.

Kuluneina vuosina äiti oli yrittänyt isän tuella tutustuttaa Ericaa balettiin, naisvoimisteluun, tennikseen ja viimeiseksi jopa yleisurheiluun. Heidän mielestään oli hyvin tärkeää, että lapsella oli jokin urheilullinen harrastus.

Baletti oli ollut yhtä kärsimystä, mutta Erica oli kestänyt sitä kokonaiset kaksi kuukautta, ennen kuin oli viimein uskaltanut uhmata äitiään.

Voimistelusta puuttui täysin oikea kilpailuhenki. Tunne siitä, miten adrenaliini pulppusi suonissa. Kun Ericalle oli selvinnyt että sijoituksen määritteli ryhmä ikäloppuja tuomareita, jotka istuivat huipputärkeän näköisinä tehden merkintöjään paperille, päätös lopettamisesta oli ollut helpompaa kuin baletin kohdalla.

Tennistä Erica oli pelannut kokonaisen vuoden, vaikka se oli hänen mielestään typerääkin typerämpi urheilulaji. Hän ei koskaan täysin sisäistänyt lajin perusasioita, vain sen että piti lyödä mahdollisimman kovaa.

Juoksemisessa sen sijaan oli sitä jotakin. Hän oli nopein juoksija koko valmennusryhmässään ja valmentaja oli tehnyt todella kaikkensa jottei Erica lopettaisi juoksemista. Mutta Erica ei pitänyt tästäkään lajista, vaikka se tuntui kyllä mielekkäämmältä kuin pallon lätkiminen.

Isä yritti aina silloin tällöin puhua hänelle uimisen jaloudesta urheilulajina, mutta niitä puheita Erica ei ottanut kuuleviin korviinsakaan. Amerikkalaista hössötystä. Räpistelyä edestakaisin pienessä altaassa.

Kun Erica kertoi haluavansa kilpapurjehtijaksi, äiti oli vain hymähtänyt vastaukseksi.

Äiti ajattelee tietenkin, että kyllästyn siihenkin, Erica tuumi, muttei ollut silti lopettanut vanhempiensa painostamista.

”Se on niin kallistakin. Tiedätkö ollenkaan mitä sellainen vene oikein maksaa?” Isä sanoi. Vaikka Erica hyvin tiesi ettei hänen vanhemmillaan ollut pulaa rahasta. Isä oli juuri ostanut uuden Mersun ja siltikin he olivat suunnittelemassa lähtöä risteilylle maailman suurimmalla matkustaja-aluksella nimeltään ”Oasis of the Seas”, jossa oli kuulemma kokonainen puisto keskellä alusta, niin uskomattomalta kuin se kuulostikin.

Niinpä Erica oli itse ruvennut tutkimaan mahdollisuuksia aloittaa purjehtijana jollakin lähiseudun pursiseuroista ja näin hän törmäsi CNAM:n ilmoitukseen. CNAM sijaitsi Arenys de Marissa – ei niin kovin kaukana hänen kotoaan. Moottoritietä sinne pääsi hyvinkin reilussa puolessa tunnissa. Ei siis mitenkään niin mahdottoman kaukana.

Lisäksi – sen mukaan mitä Erica nettisivulta luki – seuralla oli pitkät perinteet. Sitä paitsi hän tiesi tarkalleen, missä tämä pursiseura sijaitsi. Juuri siellä missä Kirkkotalo oli.

Erica muisti Kirkkotalon heidän matkaltaan Figuerasiin.

”Mutta kyllähän sinun täytyy tietää kuka Salvador Dali on”, äiti sanoi aamiaispyödyssä.

Äiti oli perheessä se joka aina tiesi kaiken taiteesta. Vaikkei hän itse mitään maalannutkaan, niin hänellä oli hyvin ”hyvin laaja tietämys, mitä taiteeseen tuli”. Näin isä asian ilmaisi.

Ja totta oli, että kotona oli taidekirjoja joka puolella – vessassakin.

”Äidillä on tarve ympäröidä itsensä kauniilla asioilla. Ja koska hän ei voi ostaa näitä tauluja niin hän haluaa kuitenkin nähdä ne aina halutessaan.” Oli isä täsmöntänyt.

Talo, jossa he asuivat, oli niin täynnä ”kauniita asioita”, että Erica aina välillä suorastaan kuvotti. Itse hän piti selkeydestä ja avaruudesta. Juuri sellainen oli hänen huoneensakin, jonka ainut väriläikkä oli hänen raidallinen riippumattonsa, jossa hän oli nukkunut kesäisin aina näihin päiviin asti, siitä lähtien kun oli kasvanut ulos lastensängystään.

Sitä hän ei tietenkään sanoisi milloinkaan äidilleen. Hänen äitinsä oli Erican mielestä maailman paras äiti, vaikka olikin usein poissa kotoa pitkiä aikoja. Äiti oli kärsivällinen, rakastava, ja ennen kaikkea kuunteli häntä.

Joitakin vuosia sitten heillä oli ollut tapana istua vierivieressä yömyöhään nurkkaterassilla, sen jälkeen kun olivat yhdessä saaneet Oscarin nukahtamaan. Jutella naisten juttuja ja kiiherrellä.

”Äiti, sä naurat ihan niin kuin pikku tytöt”, Erica oli kerran sanonut äidilleen.

”Niinhän minä olenkin”, oli äiti vastannut.

Äidin vastaus kummeksutti Erica, sillä olihan äiti niin vanha, että hänellä oli suonikkaat kädet ja ryppyjä silmäkulmissa.

Silti Erica rakasti painautua äitiään vasten yhä vieläkin, vaikka oli jo iso tyttö. Ehkäpä vain aistiakseen äitinsä lämmön ja voimakkaan puristuksen tämän kietoessa kätensä hänen ympärilleen. Se oli turvallisin tunne jonka Erica tiesi.

”En ole koskaan kuullutkaan kenestäkään Salidalista”, isä vastasi lyöden asian leikiksi, kuten hänellä oli tapana tehdä, säilyttääkseen kasvonsa.

Äiti vain hymähti. Hän tunsu jo kaikki isän puujalkavitsit ja nimileikit ja jätti ne omaan arvoonsa. Erica sen sijaan isän vitsailu alkoi aina naurattaa. Tämä oli juuri sitä, mitä hän isässään rakasti.

Vaikka isukki tiesikin paljon asioita – sillä se kuului hänen työhönsä – niin joissain asioissa hän oli yllättävän tietämätön. Isä

kirjoitti, ja kuten hän itse sanoi, jotta voisi kirjoittaa, täytyi ensin lukea. "On luettava paljon enemmän kuin mitä kirjoittaa. Paljon, paljon enemmän." Arvattavasti hän ei kuitenkaan lukenut taidehistoriaa. Siinä jopa Ericakin oli isäänsä paljon sivistyneempi.

Isä sanoi sen tietenkin englanniksi, amerikanenglanniksi, kuten tavallista. "*You have to...*" sen sijaan että sanoisi espanjaksi "*Se ha de...*". Edellisessä tapauksessa "sinun täytyy" kun taas jälkimmäisessä ei määritelty tekijää. Erica vitsaili alinomaa isälleen kun tämä kompastui espanjankielen kieliopillisiin koukeroihin. Isä ja Erica puhuivat keskenään melkein aina englanniksi.

Niinpä he sitten lastasivat tavaransa autoon ja lähtivät ajamaan kohti pohjoista. Isä otti mukaan kannettavansa, äiti kameransa ja Erica tietenkin Gameboyn.

He lähtivät matkaan aikaisin lauantaiaamuna. Äiti oli ehdottanut, että he ajaisivat pitkin rantatietä sen sijaan että menisivät moottoritietä.

"Maisemat ovat kauniimmat", äiti sanoi.

"Eikä tarvitse maksaa tietulleja", isä huomautti.

Ja maisemat olivatkin todella kauniit. Nouseva aurinko välkehti veden pinnalla ja kultasi koko Välimeren.

Tähän asti, niin kauan kuin Erica saattoi muistaa, he olivat aina ajaneet kohti etelään. Joko mennäkseen kouluun, veneelle Casteldefelsiin tai sitten lentokentälle, kun he menivät tapaamaan Kristel-tätiä ja isän serkkuja Valtoihin.

Juuri kun he olivat ohittaneet pienen rantakaupungin, Erica näki Kirkkotalon. Hän ei ollut uskoa silmiään nähdessään, että kokonainen kerrostalo oli rakennettu kirkon ympärille. Se tuntui Ericasta niin kummalliselta, että ne merkilliset taulut joita he katselivat Salvador Dali-museossa, eivät tuntuneet hänestä lainkaan oudoilta, eikä itse museorakennus, mauttomine koristeineen, vaikuttanut hänestä mitenkään erikoiselta.

Tämä, tietyllä tavalla kolonialistista tyyliuuntaa henkivä rakennus, oli todellakin rakennettu kirkon ympärille niin, että kirkosta oli tänä päivänä nähtävillä vain sen toinen pääty kellortorneineen.

Kirkko oli hyvin vanha. Sen oli rakennuttanut Hipòlit Doy vuonna 1584. Kerrotaan että hän rakensi sen sovittaakseen vaimonsa murhan. Kirkko tunnettiin siitä lähtien nimellä L'ermita del Mont Calvari, nimi, joka varmaan kuvasti rakentajansa tunteita.

Vuonna 1901 Enric Nel-lo rakennutti kirkon ympärille kylpylähotellin - nelikulmaisen rakennuksen - joka avautui kolmelta sivultaan merelle.

Tuohon aikaan, jolloin Erica näki sen ensimmäisen kerran, tämä kaunis rakennus oli pääosin tyhjillään ja siellä oli vain joitakin asuntoja, ravintola ja pursiseuran toimistoja.

Isä ja äiti olivat pitkällisen väkäämisen jälkeen suostuneet viemään Erican pursiseuralle, ja jostain syystä hän sai kuin saikin luvan osallistua purjehduskurssille, jonka seura järjesti uusille tulokkaille. Kurssi oli hinnoiteltu antamaan sellaisen vaikutelman, ettei purjehdus itse asiassa ollut mitenkään kallis laji, eikä monilla vanhemmista ollut aavistustakaan siitä, millaiseen perikatoon he olivat itseään saattamassa.

Erican ja Núrian ystävyys oli syntynyt jo heti ensi tapaamisella. Siitä oli viisi vuotta. Tämä ystävyys ei rajoittunut vain pursiseuralle vaan täytti kaiken heidän vapaa-aikansa.

Erican äiti oli kyydinnyt tytärtään harjoituksiin, joita aivan aluksi ei ollut kovinkaan usein. Mutta sitä mukaan kun tavoitteet kasvoivat, niin myös harjoituskerratkin lisääntyivät, ja Erica alkoi kulkea junalla.

”Sinähän suorastaan asut siellä pursiseuralla”, oli äiti kerran sanonut kun Erica tuli tavallista myöhemmin kotiin.

Ensi alkuun tytöt purjehtivat molemmat omalla laserillaan ja kilpailivat näin ollen toisiaan vastaan, kunnes heidän valmentajansa kehotti heitä vaihtamaan venetyyppejä ja purjehtimaan yhdessä, sen

sijaan, että sopisivat etukäteen kumman vuoro oli kulloinkin voittaa. Niin tasaväkisiä he olivat.

Näin he siirtyivät ensin 420-veneeseen ja lopulta edellisellä kaudella 470-luokkaan. Oli vain luonnollista, että Núria kokeneempana oli kippari ja Erica gastí. Núria siis istui veneen perässä ohjaten venettä. Hän myös kontrolloi isopurjeen jalusta, köyttä jolla säädeltiin veneen suurimman purjeen kulmaa tuuleen nähden. Erican tehtävänä oli roikkua veneen laidalla jotta se pysyisi tasapainossa ja samalla hän sääti veneen pienempää keulapurjetta eli fokkaa. Ericalla oli vielä eräs tehtävä, joka oli ehkä vaikein kaikista. Hänen tehtävänä oli arvioida veneen kulkema kurssi, hän kun oli tavallaan näköalapaikalla, ja kertoa havainnoistaan Núrialle joka teki päätökset.

Oli aivan eri asia purjehtia suuremmalla 470:llä kuin laserilla. Tässä veneessä kummallakin oli omat tehtävänsä, eikä yhteistyö ottanut aivan heti sujuakseen. Tytöt riitelivät usein siitä, mitä milloinkin pitäisi tehdä, mutta aikaa myöten he oppivat kumpikin keskittymään omaan suoritukseensa.

470:n tärkein ero laseriin oli se, että siinä oli kaksi purjetta. Siinä oli myös vantit ja sriidarit, ja siksi veneen maston kaarevuutta saattoi säädellä. Tällä saattoi vaikuttaa purjeen muotoon, ja muokata sitä sopivammaksi kulloisiinkin tuuliolosuhteisiin. Lisäksi tämä oli paljon nopeampi kuin laser. Purjehdittaessa kaikki myös tapahtui paljon nopeammin, mikä teki 470:llä purjehtimisesta paljon haastavampaa ja jännittävämpää.

Ja koska 470 on olympialuokka, oli luonnollista, että yhdessä muiden espanjalaisten 470-purjehtijoiden kanssa, he myös treenasivat täydellä teholla Lontoon olympialaisten karsintoihin. Se tietenkin tarkoitti entistä pidempiä päiviä vesillä ja matkoja kilpailuihin muualle Espanjaan tai Ranskaan. Ericaa se ei häirinnyt. Hän oli kotonaan yhtä hyvin vakionurkassaan pursiseuran taukotilassa kuin veneensä parissa.

Núria asui Arenys de Muntissa, suuressa talossa, jossa oli uima-allas. Ja ehkä juuri uima-altaan vuoksi Ericalla oli tapana yöpyä Núrian luona. Varsinkin silloin, kun äiti oli matkoilla ja silloin, kun hän oli liian väsynyt matkustaakseen junalla takaisin kotiin. Hän vain lähetti äidilleen viestin: "Olen Núrialle!"

Arenys de Munt on Arenys de Marín sisärkaupunki. ”Mar” tarkoitti merta kun taas ”Munt” sitä, että se sijaitsi jossakin ylhäällä vuorilla. Vuorilla Arenys de Munt nimenomaan sijaitsikin – 121 metrin korkeudella keskimäärin.

Pinta-alaltaan Arenys de Munt oli melkein neljä kertaa sisartaan suurempi. Ja siksi sinne, missä Núria asui, oli helpointa ja nopeinta ajaa ensin valtatieä meren rannalla Caldes d’Estraciin ja sieltä kuivaa joenuomaa pitkin ylös laaksoon, jossa Sabadell’n perhe asui, sen sijaan, että ylittäisi vuorenharjanteen ja kulkisi kaupungin keskustan läpi.

Tämä reitti löytyy Googlen Street View’stäkin ja se on niin suosittu oikotie, että ruuhka-aikaan liikenne joenuomaa pitkin on vilkasta. Liiankin vilkasta, sillä paikoitellen kaksi autoa ei edes mahdu ohittamaan toistaan.

Kuivalla säällä hienojakoinen hiekka pöllysi tarttuen kurkkuun ja sateella uoma saattoi äkkiä muuttua mutavelliksi, jossa ajaminen oli vaarallista tai täysin mahdotonta. Onneksi sateita sattui vain harvoin ja yleensä vain keväisin.

Jokuomaa reunustavilla penkereillä kasvoi korkeita ruokoa ja läpätunkematonta piikkipensaikkoa, ja siksi tämä kahden kilometrin mittainen oikotie oli Núrian mielestä niin pelottava, ettei hän uskaltanut ajaa yksin kuin päiväsaikaan ja silloinkin niin kovaa kuin skootteristaan irti sai.

Myös sinä päivänä, jolloin onnettomuus tapahtui, Núria arvatenkin kulki tavalliseen tapaansa pitkin kuivunutta joenuomaa. Ja kuten aina, hän sivusi Caldesin ja ajoi erään tunnetun ravintolan editse valtatie vierellä kulkevaa pikkutietä pitkin liikennemypyrään, josta hän pääsisi itse päätielle.

Näin Erica ainakin kuvitteli Núrian tehneen. Niin hän teki aina. Aina liian kovaa ja liian varomattomasti, huomioimatta muuta liikennettä. Erica oli siitä hänelle useasti huomauttanut, mutta Núria piti itseään etuoikeutettuna muihin nähden. Hän ei välittänyt. Hänhän oli haavoittumaton.

Myöhemmin selvisi, että skootteri oli lentänyt onnettomuuden seurauksena useita metrejä kaiteen yli, mutta Núrian ilmalento oli

paljon pidempi. Hän kuoli viimeistään osuessaan junaradan alittavan tunnelin kivimuuriin. Häneen törmännyt auto osui kaiteeseen ja pyörähti siitä keskelle tietä aiheuttaen yhteentörmäyksen kahden muun ajoneuvon kanssa. Auton kuljettaja selvisi onnettomuudesta naarmuitta.

Odottaessaan pursiseuralla Erica ei voinut uskoa, että Núria oli niin paljon myöhässä. Myöhässä hän oli aina, muttei koskaan näin paljon. Missä ihmeessä hän oikein luuhasi? Yleensä Núria ei malttanut olla pitkään poissa rakkaan veneensä luota.

Núrian puhelin piippasi Erican soittaessa. Se soi monta kertaa, kunnes yllättäen hiljeni. Suutuksissaan Erica painoi pikavalintaa uudelleen ja tällä kertaa puheluun vastattiin. Mutta kuului vain askelia soratiellä ja puhetta. Miesten ääniä. Tosin sanoista ei saanut mitään selvää. Puhelin oli kai vastannut taskussa itseksensä.

”Mikä ihme Núriaa oikein vaivaa?” Erica kirosi.

Kolmannella soittoyrityksellä puhelin oli mykkä. ”Puhelin on sammutettu tai poissa kuuluvuusalueelta”, nauhoitus kertoi, eikä se tuon jälkeen koskaan enää vastannutkaan.

Tuntia myöhemmin Núrian äiti soitti. Hän kertoi itkunsekaisella äänellä onnettomuudesta ja jokainen lausuttu sana repi pala palalta irti Erican sydämen. Kun hän lopulta ymmärsi kaiken, hänestä tuntui kuin ei voisi tuntea enää mitään – ei koskaan.

Seuranneiden päivien kuluessa Erica palasi veneelleen. Ehkä odottaen, että ihme tapahtuisi ja Núria juoksisi hiukset hulmuten laituria pitkin. Nauraen. Elossa. Mutta niin vain ei käynyt.

Juuri sellaisena minä hänet näin. Tumma, hyvin ruskettunut tyttö valkoisissa shortseissa ja valkoisessa T-paidassaan, jonka rintapielessä oli lippu ja siniset kirjaimet: CNAM. Istumassa pää painuksissa purjeveneen keulalla. Hän nosti katseensa ja katsoi minua pitkään, kuin luullen minua joksikin toiseksi ihmiseksi. Núriaksi, kuten myöhemmin sain kuulla.

Malla viettää aikaansa Costa Bravalla. Hän ei halua palata Suomeen, eikä ainakaan mennä ammattikouluun. Hän etsii itseään ja paikkaansa maailmassa. Arenys de Marin pursiseuralla hän tutustuu Ericaan, ja he huomaavat, että heillä on yhteinen intohimo – purjehdus.

Erica asuu suuressa, vanhassa villassa Alellan kaupungissa. Hän opiskelee lääketiedettä Barcelonan yliopistossa ja purjehtii kilpaa 470-luokassa. Kun hänen purjehdusparinsa kuolee liikenneonnettomuudessa, Ericasta tuntuu, että hänen haaveensa päästä Lontoon olympiakisoihin kariutuvat lopullisesti.

Umberto on tullut Argentiinasta Barcelonaan paremman tulevaisuuden toivossa. Hän yrittää löytää töitä arkkitehtina, mutta rakennusala on ajautunut kriisiin ja niin ajautuvat hänen haaveensakin. Rahojen loputtua Umberto elää sillä mitä onnistuu löytämään roska-astioista, kunnes päättää lähteä maaseudulle ja ryhtyä puutarhuriksi.

Lluís etsii töitä voidakseen elättää uuden perheensä. Edellinen avioliitto kariutui kun hän jäi kiinni itse teossa sisustussuunnittelijan kanssa. Eron jälkeen Lluís ja Claudia menevät naimisiin ja heille syntyy lapsi. Heidänkään avioelämänsä ei ole täysin mutkatonta, eikä Lluís nytkään osaa olla täysin uskollinen vaimolleen.

Fina on naimisissa Hassanin kanssa. Kulttuurierot tekevät avioliitosta karikkoisen. Kun Finalle selviää, mitä hänen miehensä puuhailee kavereidensa kanssa viikonloppuisin, tilanne kärjistyy riidaksi, joka päättyy traagisella tavalla.

Yhdessä he kaikki viisi matkustavat Valenciaan viettämään rantalomaa. Siellä he tekevät järkyttävän löydön, jonka seurauksena Erica ja Malla yritetään murhata ja Lluís joutuu pakenemaan maasta.

